

Lov givne Begunstigelse. Jeg tror ikke, at man paa nogen Maade kan drage en Sammenligning mellem Stillingen i Fjor og Stillingen i Aar. Naar det ærede Medlem fra Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) klagede over den Fortolkning, som var gjort gjældende derved, at man ikke havde erkjendt det for at være den samme Eiendom, naar der var fraskilt en Parcel, vil jeg blot gjøre den Indsigelse, at dette slet ikke er noget Fortolkningspørgsmaal; thi der kan fornuftigvis ikke være Tvivl om, hvad den samme Eiendom er, eller rettere, der kan ikke være nogen Tvivl om, at naar en Del af Eiendommen er solgt fra og skilt fra, er det ikke mere den samme Eiendom. Der kan slet ikke være Tvivl derom, og der er altsaa heller ikke nogen Fortolkning. Skulde det være et Fortolkningspørgsmaal, vil jeg henstille til de ærede Medlemmer selv, hvor skulde saa Administrationen standse? Hvilken Rvotadel af Eiendommen skulde kunne bortfælges, og Eiendommen endda kaldes den samme? Den samme Eiendom er det kun, naar den har det samme Jordtilliggende som tidligere. Er der gaaet Noget ud, enten det saa er et Alhum eller 100 Tdr. Hartkorn — det gjør slet ingen Forskjel — er det ikke mere den samme Eiendom. Der er ingen Fortolkning derved; thi Ordene i Loven ere paa dette Punkt saa bestemte, at der ikke kan være den fjerneste Tvivl om Lovens Mening.

Saastrup: Det forekommer mig, at den høitærede Minister gjorde nogen Urret, naar han sagde, at det var for Esternølernes Skyld, at Loven skulde forlænges. Nei, der er en anden Ting, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne glemte, og som synes mig en endnu mere gyldig Marsag til Lovens Forlængelse, og det er den, at Mange ikke have kunnet faae deres Gjæld konverteret paa Grund af, at de Pengeinstituter, som ville udlaane Penge til saadan Rente, at de kunne ombytte deres Laan med Fordel, ere blebne saa stærkt søgte, at de skulle have mange flere Terminer, hvis det skal blive dem muligt at udlaane Penge i Forhold til Begjæret. Dette er efter min Mening den væsentligste og mest rationelle Grund til, at Loven bør forlænges. Det kan gjerne være, at der er noget Sandt i, hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde, at Nogle have været for langsomme, og at der har været Esternølere, men Hovedsagen, tror jeg, er den, at Begjæret har været meget stærkere, end de Instituter, som ville laane ud til billigere Rente, have kunnet efterkomme. Vi vide jo, hvorledes Forholdet er, f. Ex. med Hensyn til en af vore større

Institutioner, Overformynderiet, der jo laaner Penge ud amtvis, saa at ikke hvert Amt kan komme i Betragtning hvert Aar. Det forekommer mig derfor, at der af Hensyn hertil var Grund til at udstrække Lovens Virketid; om det skal være 3 eller 2 Aar, er ikke for mig det Afgjørende. Jeg vil ønske, at man vil følge Forslagsstillerne i denne Retning. I alt Fald vilde det være retfærdigt overfor dem, der ønske at konvertere deres Laan, overfor Forholdene, som de ere — og de kunne jo langt fra siges at være forbedrede fra den Tid, da denne Lov blev vedtagen — at forlænge den Tid, hvori Laanene kunne konverteres paa den Maade, Lovforslaget bestemmer.

B. Holm: Jeg erkjender Rigtigheden af to Ting i den høitærede Finantsministers Udtalelser, for det Første at man skal være meget varsom i de fleste Tilfælde med at borttage gamle Statter uden at sætte nye i Stedet, for det Andet, at der er ikke saa stor Trang til Loven i Aar som i Fjor. Men naar jeg har erkjendt Rigtigheden af disse to Ting, saa kan jeg heller ikke følge den høitærede Finantsminister længere. Jeg tror nemlig ikke, det er rigtigt, naar det er blevet sagt, at det kun er for Esternøleren, denne Vettelse skal ske. Nei, det er tværtimod for nogle Andre, det er for Folk, som for sent ere blebne opmærksomme paa, at dette kunde ske. Det kan ikke nytte Andet end, at sige det lige ud, thi der er Mange, der ikke en Gang endnu kjende det nøiagtig, og det er ikke Lovens eller den høitærede Ministers Skyld, men adskillige Herredskontorer ere ikke fri for at have nogen Skyld, thi de ere ikke Alle optraadte ens overfor denne Lov. Det er den ene Side. Den anden Side er den, at naar det viser sig, at det ikke har været muligt for Overformynderiet at komme af med alle de Penge, det ligger med, saa synes dette mig at være et Bevis for, at det er rigtigt endnu et Aar at gaa ind paa denne Vettelse. Jeg tror ikke, at den høitærede Minister med større Ret kan forsvare, at det vil blive et stort Tab for Statskassen, thi jeg tror, at Staten har ogsaa en vis Forpligtelse overfor Overformynderiet, og dersom man kunde paa Grund af Konverteringer lettere faae de Penge anbragte, der endnu ligger i Overformynderiet, og som udgjøre, hvis jeg ikke husker feil, 6—7 Millioner, tror jeg egentlig, at man maa konne til at spørge sig selv, om det egentlig var til saa stor Stade for Statskassen, om Loven vedbliver at gjælde. Uagtet jeg er Medforslagsstiller, er jeg meget villig til at gaa ned til 1 Aars Forlængelse, fordi jeg erkjender det Princip-